

100-о. Слогъ е способъ, (свойственный всякому Писателю) за да си изражава мысли тѣ. Колко то разные характеры имать Писатели тѣ, толко могътъ да бждътъ и чястни слокове, кои то ся измѣнявать отъ предмета (избраннаго отъ Писателя), отъ цѣль та на предложеніе то, отъ расположеніе то на духа имъ, съ кого то пишжтъ.

101-о. Сички тѣ языцы на свѣта имать исти тѣ начялни правила, кои то испытва Всеобщя та Грамматика; но всякъ едннъ, освенъ свойственны тѣ си речи, има и свойства, и ідютизмы, чрезъ кои то пма разность. Но и всякъ человекъ, кой то говори едннъ отъ тыя языцы има свойственный способъ на израженіе то си. Зато, и ако сички тѣ человекы умствувать и размышлявать споредъ исти тѣ правила на Логика та, но всякъ ся изражава пакъ както ся води отъ языка, кого то говори, отъ знанія та си, отъ чувствованія та та си, отъ склонности тѣ си, отъ естественни тѣ си стремлѣнія, отъ предметы тѣ и проч. и за това другъ пжтъ говори другъ Слогъ Слова, другъ пжтъ другъ, другъ пжтъ единыа, другъ пжтъ другія, другъ пжтъ много, другъ пжтъ нѣколко.

102-о. Видямы прочее какъ всякъ человекъ имать три израженія Слова. 1) Грамматическо то, кое то ся дума и Речь. 2) Физическо то, (зашо всякъ человекъ има свойственъ діорганизмъ (членосоставленіе), зато има и свойственны склонности, стремленія, чувствительность, и слѣдователно и свойственъ Слогъ Слова). Физическо то нека назовемъ изрядно, Слогъ, Стилъ. 3) По Случай, кое то произхожда отъ предметы тѣ, и всякоги не е свойственъ истому человеку. Отъ тія израженія естествено то не ся измѣнува, но може да ся уработи и усоверши. А Грамматическо то сообразява ся и ся уподобява доволно съ други тѣ чрезъ прилѣжаніе то. А третьо то другоаче не може да ся уподоби на други тѣ, освенъ чрезъ произведеніе то си.